

ESTAPÉ respon

La salut de la sanitat catalana

—Professor Estapé, sou partidari que les quotes a les mútues desgravin a l'IRPF, com sembla que vol el Govern català?

—Em sembla just, i és una manera d'estimular aquest estalvi de futur.

—Per què Rato va eliminar aquesta desgravació, que ja existia?

—Perquè té un concepte de l'estalvi molt particular, un concepte ratià.

—Això descongestiona la sanitat pública?

—Alleugereix el gran dèficit d'aquest servei que és tan essencial.

—A l'administració, li surt a compte reduir la recaptació i estalviar-se l'atenció mèdica dels que opten per la sanitat privada?

—Espero que sí, perquè així opina el gran expert català Guillem López Casanovas.

—Per què a Catalunya hi ha més mútues mèdiques i més gent cotitzant que en altres comunitats?

—Perquè hi ha una tradició del Principat que té de l'estalvi individual i particular una visió molt anterior a la que a partir de 1906 es va estendre per tota la resta d'Espanya.

—I així no es paga el mateix servei dues vegades, amb els impostos i amb les quotes?

—Jo crec que no. Es poden diferenciar els dos actes.

—Pel que fa al copagament dels medicaments, trobeu lògic que els jubilats amb poder adquisitiu alt tinguin els medicaments de franc?

—No, però encara no crec que hi hagi medicaments a l'administració per poder diferenciar per distribució de rendes personals.

—No seria millor dedicar aquests diners públics a subvencionar els medicaments a qui ho necessita de debò, sigui o no jubilat?

—Sí, seria més clar, però no veig un govern amb majoria per imposar-ho.

—Per què creix continuament, la despesa farmacèutica?

—Perquè la demanda es molt elàstica segons la menor despesa.

—Creieu que els metges estan receptant medicaments genèrics,

tal com sembla que demana l'administració?

—Em sembla que recepten una mica per inèrcia.

—Els laboratoris farmacèutics incrementen el consum dels seus productes a través dels metges?

—I a través d'una propaganda molt ben portada des de Farmaindústria. Substancialment són cinc laboratoris en tot l'estat.

—L'executiu català també es planteja augmentar els impostos sobre el tabac i l'alcohol per destinar-los a la sanitat. És una manera que els seus consumidors paguin abans el que costa de més al sistema sanitari?

—Sí, i també que deixin dues coses que són un vici. L'OMS diu que el tabac mata, i els oncòlegs més prestigiosos diuen que si es deixés de fumar, el total de càncers baixaria un 30%.

—La sanitat catalana té 1 milió més de targetes mèdiques que no habitants censats a Catalunya. Com s'ho explica?

—Per l'atracció que comporta l'elevadíssim nivell de la sanitat prestada al Principat.

—A part dels immigrants, s'hauria de cobrar pels desplaçats de la resta de l'estat que es tracten en hospitals catalans?

—Aquí no sé si posaríem en perill la solidaritat. A mi, com a antic socialista, me la van ensenyar de petit. Quan penssem que el país que porta el rètol o la bandera de la democràcia ha hagut d'esperar a la segona meitat del segle XX perquè una senyora negra pugui seure a un autobús públic d'Alabama vol dir que hi ha moltes coses a fer i que es triga molt a fer-les.

—Per què han passat tants anys amb el problema del finançament sanitari sobre la taula, generant dèficit any rere any?

—Perquè hi ha falta de decisió política o de suport polític per aplicar les lleis. Per més que sembli poc progressista, la transferència completa de la sanitat ha fet impossible tenir una política sanitària global.

Toni Canis

L'entrellat

Que torni Robin

Toni Canis

Pedro Solbes no és ni vol ser Robin Hood. La veritat és que l'oncle Pedro tampoc no faria gaire bona fila, abillat com l'intrèpid cavaller

que robava als rics per donar-ho als pobres. Però, de tota manera, no en té la vocació.

Es veu que en aquest país s'ha instaurat la tradició que cada vegada que hi ha eleccions generals, el govern de torn s'hi ha de presentar amb una reforma de l'impost de la renda sota el braç. El sistema fiscal, en comptes de ser un mètode de finançament de la cosa pública, i alhora de redistribució de la riquesa, s'ha convertit simplement en un argument electoral. En comptes d'analitzar quines són les necessitats de la societat, a quin nivell de prestacions volem que arribi l'administració, i quina solidaritat estem disposats a assumir entre tots, aquí el que hi ha és, simplement, una cursa per vendre rebaixes fiscals a les urnes. És el mateix Solbes que posa el fre de mà quan li parlen de fer polítiques d'habitatge per als més desafavorits, el que regateja els diners per fer front al dèficit sanitari i el mateix que s'està resistint a fer grans canvis en el sistema de finançament autonòmic, qui ja promet reduir el tipus màxim de la renda, que és el que paguen els que més ingressen. No, no és Robin Hood. Els anys del PP al govern han instaurat una dinàmica inversa de la qual Solbes no ens vol treure. Mentre es deia que els impostos baixaven, la pressió fiscal augmentava, i mentre es reduïen els impostos directes, que es paguen segons el que es té, s'incrementaven els indirectes que afecten tothom de la mateixa manera.

Rebaixar els impostos no és progressista, treiem-nos-ho del cap. Sí que ho és, en canvi, frenar l'increment de desigualtats millorant la despesa en polítiques socials. No és per això que també van votar els ciutadans fa un any, oncle Pedro?